

Zij niet. Niet meer.

's Ochtends begon ze met onderzoek. Dat beheerste ze. Vijftien jaar forensische accountancy: door leugens heen prikken, patronen zien, sporen volgen.

Alistair Mackay bestond. Het enige wat zeker was.

Corporate records waren een puinhoop. De Mackay Distillery had ooit bestaan, dan weer niet, opnieuw wel. Eigendomsregisters liepen dood in circulaire verwijzingen. Belastingdossiers: geheim of onvindbaar. Voor een zakenman in 2025 verdacht. Of slim.

Ze vond fragmenten. Een vermelding in een whiskytijdschrift uit 1995: "Mackays traditionele methoden produceren uitzonderlijke single malts". Een foto in een lokale krant uit 2003: man van middelbare leeftijd bij een distilleerderij, gezicht half weggedraaid in schaduw.

Het echte verhaal zat in de whiskyforums.

Mensen fluisterden over hem. Japanse verzamelaars boekten transatlantische vluchten voor een proeverij. Amerikanen betaalden 10.000 dollar voor een fles zonder etiket. Een Duitse whiskyschrijver beweerde dat Mackays methoden geheim waren gebleven sinds de achttiende eeuw.

'Hij maakt geen whisky,' schreef iemand op ScotchTalk. 'Hij maakt vloeibare herinneringen.'

Isla printte alles, plakte het aan de muur van haar hotelkamer. Een web van verbindingen, vragen, doodlopende sporen. Precies zoals de zaken waarin ze gespecialiseerd was. Bedrijfsfraude zag er ook zo uit voordat het patroon duidelijk werd.

De bar van het hotel werd haar kantoor. Barman Connor was begin dertig, ambitieus, met handen te zacht voor zijn gespierde onderarmen. Hij wilde indruk maken op de mysterieuze Canadese vrouw – elke avond alleen, elke avond whisky. Zijn blik bleef net lang genoeg bij haar hangen om interesse te wekken. Ze bestelde iets Schots, liet hém kiezen. Precies de juiste dosis vertrouwen.

Hij schonk een Glenmorangie met port cask finish. Een keuze met smaak, zonder pretentie. Terwijl ze proefde, liet ze haar vingers langs de rand van

het glas glijden. Nauwelijks merkbaar. Zijn ogen volgden de beweging, dwongen zichzelf weg te kijken. Ze droeg een schouderloze witte jurk, net strak genoeg om haar rondingen subtiel te accentueren. Elke beweging trok de lijnen van haar lichaam scherper. Midden in zijn routine vergat hij adem te halen.

'Probeer deze,' zei hij op de derde avond. Schonk iets goudkleurigs in. 'Balvenie Port Wood. Finished in portvaten.'

Isla proefde. Zoet, complex. Rood fruit.

'Goed,' zei ze. 'Maar voorspelbaar.'

Connor leunde voorover. 'Zoek je iets gevaarlijks dan?'

Ze keek hem aan. Zag de nieuwsgierigheid, de aantrekking. Hij was knap. Conventioneel knap. Drie weken geleden had ze misschien geflirt. Nu voelde ze niets.

'Verhalen,' zei ze. 'Oude families. Uitstervende tradities.'

'Ben je journalist?'

'Zoiets.' Makkelijker dan de waarheid uitleggen. 'Ken je de Mackays? Uit Dufftown?'

Connor aarzelde. Keek om zich heen, hoewel de bar bijna leeg was.

'Vreemd dat je naar hém vraagt.'

'Waarom?'

'Er was hier vorige week iemand anders. Duitse man. Stelde dezelfde vragen.'

Isla's hart sloeg over. 'Wat voor man?'

'Oud. Elegante kleren. Dronk cognac en vroeg naar Alistair Mackay. Cognac... kan je je dat voorstellen?' Connor poetste een glas dat al schoon was. 'Vertelde rare verhalen.'

'Wat voor verhalen?'

'Over de brand in 1987. Over mensen die verdwenen. Over dingen die beter vergeten konden blijven.'

Brand. 1987. Het jaar van haar geboorte.

'Waar kan ik meer horen?'

Connor haalde zijn schouders op. 'Bibliotheek misschien. Oude kranten. Maar waarom zou je willen graven in zulke sombere dingen?'

Isla dronk haar whisky op. 'Omdat sombere dingen meestal de waarheid verbergen.'

Later die ochtend zat ze in de Edinburgh Central Library. Microfilms van lokale kranten uit 1987. Pagina na pagina, maand na maand. Zoekend naar vermeldingen van brand, Mackay, Dufftown.

Ze vond het in de Highland Herald van 18 maart 1987. Geen voorpagina, pagina drie. Een kort artikel:

Brand verwoest historisch landgoed.

DUFFTOWN – Een brand heeft afgelopen weekend het eeuwenoude Mackay House volledig verwoest. Het pand, uit de zeventiende eeuw, brandde in de vroege ochtenduren van zondag volledig af. Brandweer Speyside meldt één slachtoffer: een jonge vrouw waarvan de identiteit nog niet is vastgesteld. De 17-jarige Alistair Mackay, enige erfgenaam van het landgoed, overleefde de brand en wordt verzorgd door familie. De oorzaak wordt onderzocht.

Isla las het artikel drie keer. Er was meer, daar was ze zich bewust van. De details waren summier, weggelaten.

Ze zocht verder. Vond een follow-up artikel een week later. Korter nog:

Onderzoek brand Mackay House afgesloten

DUFFTOWN – Het onderzoek naar de brand is afgesloten. Een woordvoerder van de brandweer verklaart dat de oorzaak “waarschijnlijk een elektrisch defect” was. Het slachtoffer blijft ongeïdentificeerd. De familie Mackay wenst geen commentaar.

Ongeïdentificeerd. Een vrouw zonder naam, zonder verleden. Niemand miste haar. Zoals Isla's biologische moeder.

De datum klopte niet helemaal. De brand was op 15 maart. Isla was geboren op 17 maart, volgens haar geboortecertificaat. Te laat om het slachtoffer te zijn, maar vroeg genoeg om... Ze schudde haar hoofd. Te veel aannames. Te weinig bewijs.

Terug in het hotel ging ze douchen. Het hete water waste de spanning niet weg. Ze had meer vragen dan antwoorden. Meer twijfels dan zekerheid. In haar badjas zat ze voor de spiegel. Keek naar zichzelf. Vuurrood haar, staalblauwe ogen, sterke kaaklijn. Trekken waaraan ze nooit had getwijfeld, nu anders. Op wie leek ze?